

Nicodemus van Boonenstroo begint te begriepen, wat er onder den splijtzwam in Gelster verstaon mot wodden.

Meneer van de Krante.

I'j zult wal luk beniejent waezen, naor 'tgennige da'k met de jonge vrijster, die 'kdaor bi'j 't olde Bazeshuus in Geister ontmoetten, alzoo verhandeld hebbe. En as i'j niet 'etrouwd mochten zin, hold ik 'et veur wisse en zeker, da'j gearne ook zollen vernemmer,, wat soort van inense 't was en a'k ow dat met alle meugelukke op- en deepeudensies beschreve, zou'j ook absoluut den name van die jonge vrijster willen we-

ten. Now: 'k zal ow kort en goed zeggen, hoe 'k aover die zake denke:

Mienen hoogen hoed dateart van 't jaor 1872 en ze hebt mi'j verteld, dat die in verloop van tied un paar modes ten achteren is eraakt. As ik der daorumme 'nen hoogen hoed an verdienen kan,

za'k bi'j enr mien beste venr ow doen.

Maor 't is niet onmeugelnk dat ze al 'nen vrijer hef en in dat gevat zou'j achter 't net vissen ! 'k Hebbe vergaeten der eur naor te vraogen. Maor anders ze zol 'ne baovendstbeste hunsvrouw veur ow waezen, Meneer! die ow den arttensoep en den snieboonensoep niet zal laoten anbranden, geleuf dat maor vrij. En met Miidewinter zol ze 'nen dikken poliert veur ow en eur kunnen bakken, allemeugend mooi brttun en op Oldejaorsaovend pufferkes en niejaorskoeken. 't Was veur mi j op mienen pelgrimstocht in allen gevalle 'ne vrende-iukke verschieninge. 'Ne hagelwitte knipmutse hadde ze op 't heufd en die stond-eur piek fijn. Ze had un stemmig zwart jak en dito rok au en 'nen blonwen schorteldoek met 'nen arg mooien gebloëmden rand der um liën veur. Eur gezichte was un recht vrendelnk gezichte en dat is heel wat waard: dat gif un mense moed en koerazie. Sommige gezichten staon gewoonluk op onnewaer: die benemmen andere mensen den moed; ze zint as 'ne ieskolde hand op un warm kloppend harte.

„Zeg ens, jonge vrijster ! u dus begon ik un praeutjen tegen eur, „wat hef dèn hoop wit zand daor in Bazes hof te beduujen ?“

„O“, zeg ze, „dat zand mot dienen bi’j ’t bouwen van ’ne nije schole met den biebel, die daor zal kommen te staon. I’j hebt der wisse inde krante wal zoo ’teen en ander van ’elaezen en ook van de strubbelerieje, die daordenr ontstaon is.“

„Jao“, zeg ik, „dat he’k. Maor um now krek de waarheid te zeggen, ik leulden der neet veul van, want an den Geestersen straatweg steef jo ook al ’ne nije schole mot den biebel en de openbare echole in ’t dorp is ook nog niet old en de kinder, die daor gaon, motten naodat algemeen ezegd wodt, uuterkiek goed iearen. En der zult in Geister wal niet veulle maer as 600 mensen wonnen. “

„Jao“, zeg ze, „maor de veurgangers zint reehtevoart vake min of maer an de drieverige kante en in plaatse van de gemeente te stichten en met raod en daod bi’j te staon, schienen sommigen eur nnterste beste te doen um verdeeldheid te stichten. Ze deen baeter as te warke gingen naor dit versjen van doorniej Laurillard:

„In de kerk en in ’tland
Komt er heel veel tot stand
Door gemeen overleg!
Versta goed, wat ik zeg:
Door gemeen overleg. “

„Jao, dat laot zich wal heuren“, zeg ik.

„Onze veuolders wisten ’t bi’j ondervindinge, dat eendracht macht maakt.

En veural un klein volk as ’et onze mot oppassen anders leup ’et weer mis, krek as veur ’ne groote honderd jaor.

Wat die jonge vri’j3ter en ik nog vearder beklassinearden vertelt ow al lichte ’nen anderen keer ow vrend

NICODEMUS VAN BOONENSTROO.